

"Eldan - In het donker"

Op een mooie dag waren Eldan de Draak en zijn vrienden aan het spelen in de heuvels achter hun dorp. Ze kwamen op allerlei plekken waar ze nog nooit eerder geweest waren, en dat was best heel spannend voor ze, dus ze keken nieuwsgierig om zich heen.

Toen opeens zagen ze een diep donker gat in een rotswand. Ze liepen ernaartoe en toen ze naar binnen keken zagen ze dat er een hele grote grot achter zat. Heel voorzichtig liepen ze een stukje naar binnen. Poe, wat werd het snel donker in zo'n grot, zeg. Eldan blies een grote vlam schuin omhoog de grot in, en door het licht van die vlam konden ze zien hoe het er binnenin uitzag. Helemaal achteraan liep de grot nog verder door. Nou, daar moesten ze toch even gaan kijken, wie weet wat daar nog verder achter was.

Langzaam liepen de vrienden verder. Eldan bleef vlammetjes de lucht in blazen, zodat ze konden zien waar ze liepen, en zo gingen ze steeds dieper de grot in.

Ze zagen allemaal mooie stenen en kleine stroompjes water, die glinsterden in het licht van Eldans drakenvuur. Nog een stukje verderop kwamen ze bij een dikke massa boomwortels, maar dat hield ze niet tegen, ze kropen er omheen en liepen weer verder.

Toen kwamen ze in een hele grote ruimte, waar hun stemmen heel erg hol klonken, met veel echo's. Ze wilden goed kijken hoe het er hier uitzag. Dus Eldan blies nog een grote vlam... maar... wat was dat nu toch? Er kwam maar een heel klein vlammetje uit zijn mond. Eldan schrok even en hij wist het meteen: zijn draken-adem begon op te raken! Dat kon gebeuren als een draakje te veel vuur spuwde. Daar had hij helemaal niet aan gedacht!

Maar zonder Eldans vlammen konden ze niets zien in het donker, dus moesten ze zo snel mogelijk weer naar buiten, voordat Eldans draken-adem helemaal op was!

Snel draaiden ze om en gingen ze terug op weg naar de uitgang. Maar ze waren wel héél ver de grot in gegaan, en ze waren nog helemaal niet eens in de buurt van de uitgang toen Eldan écht geen piezeltje draken-adem meer over had.

Oh, wat was het donker, zeg. Wat moesten ze nu toch doen?

Opeens klonk er een klein, hoog piepstemmetje dat vroeg: "Willen jullie terug naar buiten?"

Eldan wist meteen dat dit een vleermuisje was. Hij wist dat vleermuisjes wél makkelijk in het donker konden rondvliegen zonder dat ze overal tegenop botsten. Dus hij zei: "Ja, kun jij ons misschien helpen om de uitgang te vinden?"

"Ja hoor", antwoordde het vleermuisje, "ik vlieg wel voor jullie uit en dan roep ik waar jullie heen moeten."

Cavin de Centaur had heel goede oren, dus die kon het roepen van het vleermuisje het beste volgen. De vrienden hielden zich aan elkaar vast en met Cavin voorop begonnen ze aan de donkere tocht naar buiten.

Na een tijdje liep Cavin plotseling tegen iets op. Overal hingen boomwortels in de weg! Die waren ze op de heenweg ook al tegengekomen, en ze konden er in het donker echt geen weg omheen vinden.

Dapper stapte Rocco de Krokodil naar voren en met enorme happen beet hij HAP! HAP! HAP! alle wortels door, en hij bleef net zo lang happen tot er niets meer in hun weg hing!

En zo konden ze weer veilig doorlopen.

Even later riep het vleermuisje dat ze nu vlakbij de uitgang van de grot waren gekomen. Gripa de Griffioen had de beste ogen van de vrienden, en ze tuurde in het donker. Ja hoor, héél vaag kon ze in de verte een klein beetje licht zien! Daar was de uitgang!

Nu ging Gripa voorop en hielden de anderen zich aan haar vast. Nog een klein stukje lopen en hèèèhèèè, gelukkig, ze stonden weer buiten in het daglicht, met hun ogen te knippen. Wat waren ze blij dat ze het gehaald hadden.

Ze bedankten het vleermuisje hartelijk voor zijn hulp.

Daarna beloofden ze elkaar dat ze niet meer zo gevaarlijk ver een grot in zouden gaan.

En toen was het tijd om vrolijk brullend weer de goedverlichte wereld in te trekken!

© februari 2013, FvT, BasicPublishing.nl